

15 de febrer de 2018

Estimat Oriol,

fa massa dies que ajorno aquest moment perquè no acabo de saber com afrontar el full en blanc. M'agradaria dir-te tantíssimes coses que em costa ordenar les idees, destriar les bones de les dolentes i estructurar una carta. I això que em diuen que tinc facilitat per escriure!

Tinc la sensació que, des de dins la presó, ets tu qui ens dóna energia per seguir caminant i, a vegades, inclús em sento malament per estar trista, desanimada o faltada d'empenta quan ets tu qui està pagant un preu massa alt per perseguir el somni de tots. L'ira que el sistema descarrega en la teva persona, empresonant-te per fer el que tots et vam demanar que fessis, algun cop, em fa pensar que potser tot plegat no val la pena. Però després escrius un article, llegeixo un text teu al diari o recordo aquell matí quan, només obrir els ulls i agafar el mòbil per mirar què havia passat al món aquella nit, vaig escoltar la teva veu a RAC1. Els cinc minuts més esperonadors que he viscut en mesos. La teva veu ferma, decidida i forta, el teu missatge d'esperança i de lluita per continuar seguint el somni, i llavors és quan desperto d'aquest estat de desànim i em conveenço que sí, que tot val la pena i que tots i cadascun dels dies que no estàs amb nosaltres els hem de treballar encara més per recuperar-te.

Recordo perfectament el dia que ens vam conèixer. Vas venir a l'Escala, al meu poble, concretament a Sant Martí d'Empúries. Era l'època que eres eurodiputat i, si no recordo malament, tenies algun acte per la zona i ens van dir si volíem quedar amb tu encara que fos mitja horeta. Suposo que rondava el 2012. Jo, feia molt poc que m'havia involucrat en el món de la política activa quan el 2011 vam refundar el partit, també, a l'Escala i em van enredar per anar a les llistes. Tot i que sempre he tingut clars els meus ideals, de petita ja era la rara, la nena de 13 o 14 anys que ja tenia banderes al balcó i que comentava notícies de política amb les amigues que, evidentment, pensaven que estava boja perduda, mai havia militat. Recordaré sempre com, asseguts a la terrasetta, tots fèiem un cafè i tu menjaves pizza perquè no havies dinat. Vam parlar d'Empúries, de grecs i romans i de la vàlua del nostre paisatge i territori, de la sort que teníem de tenir els jaciments tan a prop i de l'enveja que et feia que alguns poguéssim viure en aquesta zona del país, l'Empordà. També vam parlar de política local, ens vas animar a no decaure (teníem un regidor i el PSC governava amb majoria absoluta amb ICV) i a treballar fort per capgirar la situació. Com ara, vas venir mitja hora i ens vas donar energia per no parar de treballar durant 3 anys i el 2015, no vam aconseguir desbancar els socialistes, però vam fer tres regidors i el millor resultat de la història d'ERC a l'Escala. Quan recordo aquell moment penso que, una petita part d'aquest èxit, va ser gràcies a tu.

I és així com vull imaginar el dia que ens tornem a veure. No recordaràs res d'aquell cafè/pizza que vam compartir però, segur, que el resultat de l'èxit que haurem aconseguit serà, en gran part, gràcies a tu. A la teva determinació, al teu esperit de treball i la manera incansable que tens d'esperonar-nos cada dia, inclús, des de dins dels freds murs d'Estremera. Així ets tu, així et veig. Un lluitador incansable i entregat, una persona capaç de sacrificar tantíssim pels altres que mai podrem agrair-te prou tot el que has fet, fas i faràs. Un exemple. L'exemple que vull seguir en tots els passos que faci dins el món polític però també en molts àmbits de la vida privada.

Oriol, persistirem. Persistirem perquè ara no és el moment de llençar la tovallola i perquè algú com tu, honrat, transparent, entregat i lleial no mereix menys que seguim incansablement. Sé que reps milions de cartes i que saps molt bé que no estàs sol, però no vull deixar de dir-t'ho: aquí moltíssimes persones pensem cada dia en tu i en la injustícia que pateixes, i somiem la teva imatge abandonant la presó que et té retingut des de fa més de 100 dies. I quan això passi, serem aquí, amb tu, al teu costat, al servei del país!

T'envio tanta força com la tramuntana ens regala als empordanesos i tants ànims com els colors del mar ens impregnen a la gent de la Costa Brava.

Et trobem a faltar president!

Etna Estrems Fayos

Regidora d'ERC l'Escala